

relaci, totiž pro nabytí remunerace podle § 91/3 zák. 103/26, vylučuje následkem předpisů nového zákona.

Konečně nelze pro stanovisko stížnosti vyvozovati nic ani z předpisu § 207 zák. č. 103/26, poněvadž tento § má na mysli jen rozhodování — za účinnosti zák. 103/26 — o nároku na započtení určité doby, o němž do účinnosti plat. zákona nebylo ještě rozhodnuto, nedotýká se však vůbec doby započtené již před zákonem 103/26. — — —

Č. 8332.

Vyvlastnění. — Železniční právo. — Řízení správní: * Prekluse podle § 18 zák. z 18. února 1878 č. 30 ř. z. stíhání za předpokladu, že vznesení námitek nejpozději při místním jednání nebylo znemožněno, nejen námítka materiální, nýbrž i formální, týkající se řízení předcházejícího vydání vyvlastňovacího nálezu.

(Nález ze dne 7. ledna 1930 č. 21.760/29.)

Věc: Otto T. a Ing. Rudolf K. (adv. Dr. Lev Winter z Prahy) proti zemské správě politické v Praze (za zúč. ředitelství stát. drah Praha-Jih komisař stát. drah Dr. Václ. Olmer) o vyvlastnění k účelům železničním.

Výrok: Stížnosti se jednak odmítají jako nepřípustné, jednak zamítají jako bezdůvodné.

Důvody: Výnosem z 23. července 1927 vyslovila zsp v Praze, že k návrhu ředitelství stát. drah Praha-Jih bude se o návrhu na stavbu nové spojovací komunikace z V. do M. zároveň se stavbou přeložené trati V.—N.—M. a plynárenské vlečky v M. konati dne 5. srpna 1927, počínajíc schůzkou účastníků v 9 hod., politická pochůzka a řízení vyvlastňovací podle min. nař. z 25. ledna 1879 č. 19 ř. z. a zák. o vyvlastnění z 18. února 1878 č. 30 ř. z., přihlížejíc při tom i k ustanovením práva hmotného, obsaženým v zák. o právu vodním z 28. srpna 1870 č. 71 z. z. česk. Zároveň byl magistrát hl. m. Prahy vyzván, aby způsobem v místě obvyklým i po rozumu § 15 zák. č. 30/1878 ř. z. vyhlásil, že jednání se bude konati, kterážto vyhláška musí býti vyvěšena určitě již 27. července 1927. — Pomůcky návrhu, určené k vyložení v obcích, byly dle vyhlášky magistrátu z 13. července 1927 dle ustanovení § 14 zák. č. 30/1878 ř. z. vyloženy od 18. července do 31. července 1927 k všeobecnému nahlédnutí. — Komis. jednání se stlé nezúčastnili a nepodalí námitek.

Nař. rozhodnutím uložila zsp v Praze st-lům dle zák. z 18. února 1878 č. 30 ř. z. a na základě výsledku politické pochůzky a řízení vyvlastňovacího, předsevzatých dne 5. srpna 1927, aby pro účely přeložení trati V.—N.—M. v souvislosti se stavbou vlečky do nové obecní plynárny v M. odstoupili správě čsl. stát. drah ve vlastnictví plochy pozemků v nálezu tom uvedených a v kat. obci M. ležících v rozměrech

taktéž dále uvedených. Dodáno pak: »Dle § 18 zák. z 18. února 1878 č. 30 ř. z. nemohou se strany odvolati z tohoto nálezu vyvlastňovacího«.

Stížnosti do tohoto rozhodnutí podané brojí jednak proti výroku žal. úřadu, že st-lé dle § 18 zák. č. 30/1878 ř. z. se nemohou z vyvlastňovacího nálezu odvolati, jednak proti vyvlastňovacímu nálezu samotnému, označující jej za vadný a nezákonný.

Pokud se první námitky týče, dovolal se žal. úřad pro svůj výrok § 18 cit. zák., jenž stanoví, že nálezu vyvlastňovacímu mohou rekursem odporovati jenom ti, kdo učinili včas námitky proti vyvlastnění, anebo jejich právní nástupcové (§§ 14, 15). Stížnost stojí naproti tomu na stanovisku, že ustanovení cit. § 18 má na mysli námitky rázu materiálního, že však předpokládá, že řízení bylo provedeno formálně nezávadně; bylo-li řízení vadné, byly-li porušeny formální předpisy zákonné, nemohly býti tyto závady konvalidovány mlčením strany. Z vývodu těchto dlužno souditi na právní názor st-lů, že stran formálních námitek není vyloučen další instanční postup, i když v řízení nebyly uplatněny. — Názoru tomu nelze přisvědčiti.

§ 18 cit. zák. poukazuje stran uplatnění námitek na §§ 14 a 15. § 14 stanoví, že v návěští, které se má v každé obci vyvěsiti a způsobem v místě obvyklým vyhlásiti, má býti oznámeno, na kterém místě a od kterého dne počínajíc může každý do seznamu jmen a bydliště těch, jejichž pozemky se mají vyvlastniti, nahlédnouti, jakož i sdělena lhůta, ve které může každý, jehož se věc týče, u okr. polit. úřadu proti žádanému vyvlastnění ústně nebo písemně vznést námitky. Dle § 15 ustanoví ředitel komise den, kterého počne v obci šetření, k němuž jest osoby, které včas podaly u okr. úřadu polit. námitky, zvláště odeslati; všem zúčastněným je dáno na vůli, aby se dostavili k šetření a tam činili námitky proti žádanému vyvlastnění. K námitkám, které by byly podány teprve po skončeném šetření v obci, nebere se zřetel.

Účelem těchto ustanovení jest, aby veškerým interesentům byla poskytnuta možnost, seznati projekt a podati proti němu eventuelně námitky, a to buď písemné ve lhůtě stanovené podle § 14 u okr. úřadu polit. anebo nejpozději při komis. jednání samém. Ježto pak zákon mezi námitkami obsahů formálního a materiálního nerozlišuje a následky, stanovenými v §§ 15 a 18 stihá ty, kdo námitky včas neuplatnili, je zřejmo, že i námitky, jimiž interesent chce vytýkati nedostatečnou přípravu komis. jednání, musí být uplatněny nejpozději při tomto jednání. Rozumí se ovšem samo sebou, že postup úřadu musí být takový, aby příležitost k tomu byla skutečně poskytnuta. To se však v daném případě také stalo, a stížnosti samy výslovně konstatují, že st-lé jsou si toho vědomi, že nemohou namítati, že by byli nevěděli o zahájeném řízení. Připouštějí-li takto st-lé, že věděli nebo mohli vědět o komis. jednání a nepoužili-li přes to možnosti jim dané, aby při něm vzesli své námitky, pak žal. úřad právem vyslovil, že následkem tohoto opomenutí nemají také práva, odvolati se z vyvlastňovacího nálezu. Dalším důsledkem toho jest, že se nss nemůže zabývati námitkami, jimiž stížnosti dovozují vadnost vyvlastňovacího řízení a řízení mu předcházejícího, a to proto, ježto námitky ty v řízení správním nebyly vzneseny a ve stížnostech na nss jsou nepřipustnou novotou (§§ 5 a 6 zák. o ss).